

Sygn. akt IV CZ 55/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. S. R.
przy uczestnictwie J. S. R. i D. S.
o odebranie dzieci,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 czerwca 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 16 stycznia 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił, jako niedopuszczalną skargę kasacyjną wnioskodawcy M. S. R. od postanowienia tego Sądu oddalającego apelację wnioskodawcy w sprawie o odebranie dzieci.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że sprawy dotyczące władzy rodzicielskiej nie zostały ujęte w zamkniętym katalogu spraw zawartym w art. 519¹ k.p.c., w których taka skarga przysługuje. Nadto podniósł, że wnioskodawca żądał wydania dzieci w oparciu o orzeczenie wydane przez Sąd pierwszej instancji w Brukseli, które nie zostało uznane przez sąd polski, a przy tym nie wskazał przepisu prawa krajowego, na podstawie którego miałyby nastąpić wydanie dzieci. Stwierdził również, że przedmiotowe postępowanie nie toczyło się na podstawie Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. o cywilnych aspektach uprowadzenia dziecka za granicę (Dz. U. z 1995 r., nr 108, poz. 528, sprostowanie Dz.U. z 1999 r., Nr 93, poz. 1085 - dalej jako Konwencja haska) dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka, w których skarga kasacyjna jest dopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawca wniósł o jego uchylenie w całości podnosząc, że uzyskane przez niego orzeczenie Sądu w Brukseli z dnia 9 stycznia 2009 r., wydane w kontynuacji procedury związanej z uprowadzeniem dziecka za granicę jest wykonalne bez potrzeby jego uznania w Polsce i bez możliwości jego nieuznania w jakiegokolwiek procedurze krajowej. Wykonanie takiego orzeczenia w Polsce powinno sprowadzać się do odpowiedniego zastosowania procedury cywilnej w zakresie spraw o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką. Skarżący zarzucił, że Sądy obu instancji w niniejszej sprawie, odrzucając całość wiążącego Polskę prawodawstwa Unii Europejskiej (w tym znajdujących bezpośrednio zastosowanie Rozporządzeń Rady WE), skoncentrowały się wyłącznie na dowodzeniu braku uznania orzeczenia Sądu w Brukseli, co jest wnioskiem oczywiście bezzasadnym i narusza art. 11 ust. 8, art. 40 ust. 1 lit. b, 42 ust. 1 i 2 oraz art. 43 ust. 2 Rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003. Zaskarżone postanowienie narusza więc podstawowe zasady prawa europejskiego,

wynikające z wiążących Polskę traktatów oraz utrwalonej linii orzeczniczej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący kwalifikuje przedmiotową sprawę jako dotyczącą odebrania osoby podlegającej władzy rodzicielskiej, na podstawie wykonanego na terenie Polski orzeczenia Sądu w Brukseli, wydanego w trybie Konwencji haskiej. Według Sądu Okręgowego właściwą podstawą jej rozpoznania są przepisy art. 598¹ i nast. k.p.c. Zakres spraw objętych tym postępowaniem obejmuje sprawy, w których materialnoprawną podstawę odebrania dziecka podlegającego władzy rodzicielskiej stanowią przepisy art. 100 kro oraz przepisy Konwencji haskiej.

W sprawach tych, stosownie do art. 519¹ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna nie przysługuje. W sprawach z zakresu prawa rodzinnego opiekuńczego i kurateli wskazany przepis dopuszcza skargę kasacyjną jedynie w sprawach o przysposobienie oraz w ograniczonym zakresie w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury (m. innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2012 r. IV CZ 148/12, nie publ. oraz dalsze powołane w jego uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego), odmiennie niż przyjmuje to Sąd Okręgowy, skarga kasacyjna nie przysługuje także w prowadzonych w trybie postępowania nieprocesowego, jako sprawy z zakresu praw rodzinnego, opiekuńczego i kurateli, sprawach o wydanie małoletniego w oparciu o Konwencję haską.

Bez znaczenia dla oceny zasadności zażalenia pozostają zawarte w uzasadnieniu zażalenia wywody, odnoszące się do kwestii wykonalności i uznania orzeczenia wydanego w trybie tej Konwencji, dotyczące merytorycznego aspektu sprawy, który nie podlega kontroli w ramach niniejszego postępowania zażaleniowego, mającego za przedmiot jedynie dopuszczalność wniesionej przez wnioskodawcę i odrzuconej przez Sąd Okręgowy skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.